

A graphic of zebra stripes in black, white, and orange, slanted diagonally across the top half of the cover.

Luominen

Kirjoitti

J. R. Hannula

Kustannusosakeyhtiö Tietäjä, Viipuri

Ruusu-Risti-Kirjasto N:o 2

LUOMINEN

Kirjoitti

J. R. HANNULA

Toinen painos

Kustannusosakeyhtiö Tietäjä, Viipuri

O. Y. Länsi-Suomen kirjapainossa Raumalla 1923.

Luominen.

1. *Kys.* Mitä on luominen?

Vast. Luomiseksi sanomme sitä, kun tajunta kypsyy ja herää alku-, lepo- ja ennenolemistilastaan, sekä näin kypsyneen ja heränneen sisäisen voimansa pakoittavassa välttämättömyydessä uhraa itsensä siemeneksi ja keskukseksi ulkokohtaisen elämän ilmentämiseen.

2. *Kys.* Mikä on se tajunta, joka näin herää ja alkaa luomistyönsä omassa välttämättömyydessään?

Vast. Se on jokainen, joka tajuaa olevansa ja tuntee täytyvänsä liikehtiä. Niin tapahtuu sekä suurissa että pienissä maailmoissa, niin yksityisissä ihmisissä ja suurissa maailmojen kaikkeuksissa.

3. *Kys.* Miksi Raamatun luomisesityksessä, niinkuin luomisesityksissä yleensä, puhutaan seitsemästä luomispäivästä? Perustuuko se johonkin luonnon tosiasiaan?

Vast. Luomisesityksissä yleensä puhutaan seitsemästä päivästä siksi, että meidän maapallomme elämä aurinkokunnassamme on seitsemän toisiaan hautovan, toisiaan herättävän ja tukevan suuren tajuntakeskuksen luovaa työtä. Tämän me näemme näiden mahtavien voimien vertauskuvassa, auringossa, jossa jokainen säde valaisee erilaisella valolla, värähtelee erilaisella nopeudella, edustaen siten ulkoisessa luonnossa yhtä Valtaistuimen edessä palavaa tulisoihntua, jotka ovat ne „Jumalan seitsemän henkeä“, niinkuin Ilmestyskirjassa sanotaan, ja joista jokainen — edustaen suurta henkistä järjestöä, hierarkiaa — elävöittää, suojelee, hallitsee ja johtaa yhtä luomiskautta, yhtä elämän kierrosta, yhtä suunnattoman pitkää toimintakautta. Tämän lisäksi esiintyy sama seitsenjaksoisuus myöskin luotavassa luonnossa, luontokunnissa, joita myös on seitsemän.

4. *Kys.* Mitkä ovat seitsemän luontokuntaa?

Vast. Meidän maailmassamme ovat neljä varhaisinta luontokuntaa, neljä taivaallista järjestöä: Ihmiskunta, Eläinkunta, Kasvikunta ja Kivikunta, tulleet jo, joko alkeellisemmin tai monipuolisemmin purkautuneiksi tällä ulkokohtaisella, maisella tasolla. Toiset kolme, joita sanotaan Elonaalloiksi eli Elementtaalikunniksi, ovat vielä sisäkohtaisessa tilassa.

Näissä peräkkäisissä luontokunnissa voimme huomata sen järjestyksen, että Järjellinen Tajunta kolmessa, kivikunnan takana olevissa luontokunnissa, purkautuu ulospäin, aineeseen päin, saavuttaen keskimäisessä, kivikunnassa purkautumiskohtaan karkean aineen tasolla. Seuraavissa kahdessa, kasvikunnassa ja eläinkunnassa, sisäinen ja järjellinen herääminen ja purkautuminen jatkuu, kunnes se ihmiskunnassa saavuttaa yksilöllisen älyllisyytensä aineellisella tasolla.

Kuitenkin ihmiskuntakin on alussa tavallaan vain joukko-sielu maisella tasolla, josta sen on yksilöidyttävä takaisinpäin, sisään- ja henkeenpäin.

5. *Kys.* Voisimmeko tätä tajunnan ulosvuodatusta ja sen ihmiskunnassa tapahtuvaa sisäänpäin avautumista saada helpommin ymmärrettäväksi jonkun kuvion avulla?

Vast. Vaikka on mahdoton esittää aina elävää ja etenevää elämää kiinteän ja paikallaan pysyvän kuvion avulla — sillä aina etenevä elävä elämä on seuraavassa tuokiossa jättänyt taakseen siitä tehdyn kiinteän kuvan — niin voimmehan kuitenkin koettaa tehdä tajunnan ulosvuodatusta ja sen ihmisessä tapahtuvaa sisäänpäin avautumista helpommin tajuttavaksi kuudennella sivulla olevan kuvion avulla.

6. *Kys.* Mitä me tästä kuvioista opimme?

Vast. Me saatamme sen avulla oppia tuntemaan omaa menneisyyttämme muinaisissa luomiskausissa, sekä omaa ja muun luonnon ja elämän nykyisyyttä ja tulevaisuutta. Tässä tarkoituksessa olisi kai paras tutkia kuvion kuta-kin sareketta erikseen.

1. Ensimmäinen Elonaalto.

7. *Kys.* Mitä siis näkisimme ja oppisimme ensimmäisestä sarekkeesta?

Vast. Ensimmäinen Elonaalto eli elementtaalikunta joka on ennättänyt sisemmiltä tasoilta laskeutua älytason ylemmälle alueelle, ja jota 1:ssä sarekkeessa merkitty alaspäinen kolmio edustaa. Sen yläpuolella oleva musta piste edustaa tässä — samoin kuin seuraavissakin sarekkeissa — meidän vuodatuksemme alkukipinää, Monadia, luomiskautemme sisemmillä tasoilla. Pilkutetut viivat näyttävät elämän salattua eli uinuvaa yhteyttä yhä sisempien tasojen kanssa; joka salattu yhteys vaikuttaa aina sisäisempänä ja syvempänä kaipuuna, unelmana ja ihan teena.

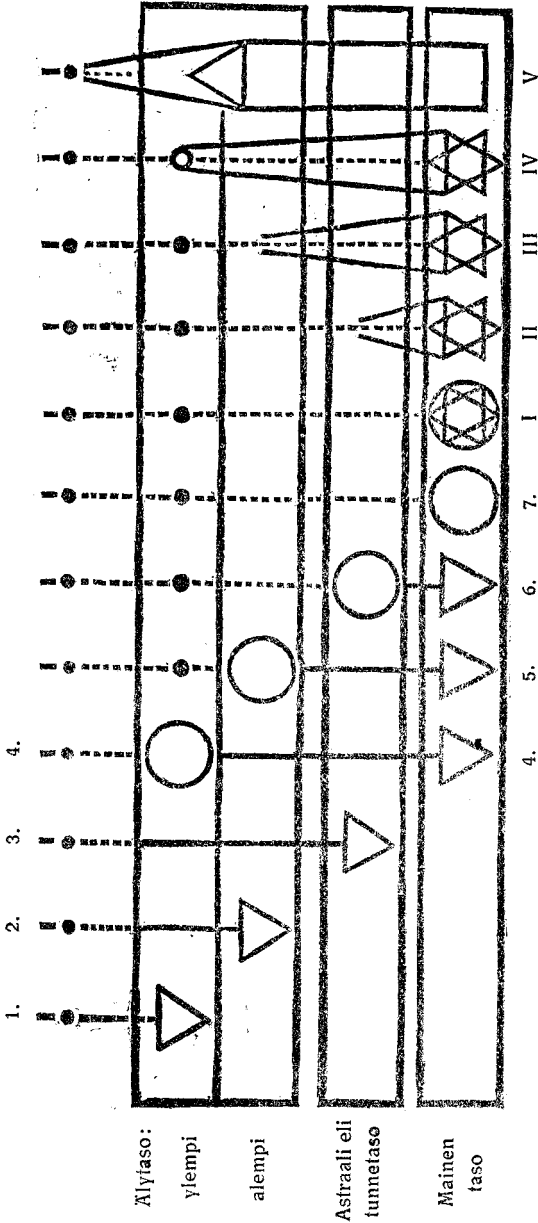
8. *Kys.* Jos me ihmiskuntakin olemme henkisinä olentoina muinaisuudessa kulkeneet sen luomiskauden läpi, jonka 1:n elonaalto muodostaa, niin kysymme: mikä meillä nyt on siitä perintönä?

Vast. Sen työn ja kehityksen tuloksena, jonka me olemme saavuttaneet 1:ssä elonaallossa, on nyt meidän sisin alkuelämämme, jota sanomme ihmisessä olevaksi Monadiksi, elämän alkukipinäksi. Se on meissä ihmisissä oleva syvin minuus, syvin käytännöllistymisen mahdollisuus.

2. Toinen Elonaalto.

9. *Kys.* Mitä olisi toinen sareke?

Vast. Toinen Elonaalto. Sen ulosvuodatusta edustava alaspäinen kolmio on jo laskeutunut alemmalle älytasolle. Sen hallitseva päivätajunta on edelleen sisemmissä maailmoissa. Vain sen etsiskelevä ja hapuileva sisätajunta on laskeutunut alemmalle älytasolle, jossa se saa alkeellisesti kokea alemman älytason värähtelyä, synnyttäen siinä alas aineeseenpäin pyrkivän kaipuun, unelman. Sillä muis-

takaamme, että sisäisesti elävöittävä ihanne on tässä aineeseenpäin, eli siis vastakkaiseen suuntaan kuin nyt ihmiskunnassa, jonka sisäinen ihanne tähtää aineesta henkeen.

10. *Kys.* Mikä voima tai mahdollisuus meillä ihmisillä,illä nyt on perintönä siitä luomiskaudesta, jonka vietimme toisessa elonaallossa?

Vast. Sisäisenä perintönä toisen elonaallon kehityksestä on meissä sisäinen Henki, Aatmaa, puhdas henkinen Tahto. Se on meidän henkemme Isä meidän henkemme taivaassa.

3. Kolmas Elonaalto.

11. *Kys.* Mitä on kolmas sareke?

Vast. Kolmas Elonaalto. Sen ulosvuodatusta edustava kolmio on jo ennättänyt astraali- eli tunnetasolle, joten sen sisemmillä tasoilla oleva päivätajunta saa tuntea alapäisenä ihanteenaan astraalitason myrskyä; astraalinen pyörre kiihoittaa ja vetää sisemmiltä tasoilta alaspäin kolmannen elonaallon elämää.

12. *Kys.* Mikä on meillä ihmisillä se perintö, jonka me olemme saaneet siinä muinaisessa luomiskaudessa, jolloin me kuljimme kolmannen elonaallon kautta?

Vast. Perintönä kolmannen elonaallon luomiskaudesta on meissä ihmisissä sisäinen mahdollisuus jumalalliseen rakkauteen. Taivaallisen Isämme Poikina meillä nyt on mahdollisuus oppia rakastamaan kaikkia olentoja veljinämme. Sillä kaikki meissä olevat uinuvat mahdollisuudetkin ovat suunnattoman pitkien luomiskausien työn tuloksia, vetäytyen niiden päätyttyä sientilaan, odottaakseen siinä sitä aikaa, jolloin meidän personallinen ihmiskesme siihen määrään muokkaantuu, että edellisten luomiskausien sientilassa olevat tulokset voivat tulla meissä ihmisissä uudelleen kylvetyiksi ja korkeampaan täydellisyyteen viljelyiksi.

4. Kivikunta.

13. *Kys.* Mitä on neljäs sareke?

Vast. Kivikunta, jossa alaspäisen unelmien kärki eli kolmio on jo ennättänyt maiselle tasolle, samalla kun sen päivätietoinen „minä“, hallitseva joukkosielu, on järjestynyt ylemmälle älytasolle, korkeamman järjen piiriin, jota siinä oleva ympyrä edustaa.

Kivikunnan päivätajunta siis elää ja tekee havaintoja ylemmän järjen tasolla, sen suojeluksessa ja rajoituksessa, jossa se tuntee vain sisäisenä kaipuuna ja unelmana sen liikehtimisen, minkä kiven supistuminen ja laajentuminen, sen rapautuminen ja särkyminen sille tuottaa. Samalla se tuntee suuremman liikkumisen ja vapautumisen kaipuuta, jonka sille tuottaa rapautumisen kautta aiheutunut kosketus kasvisielun kanssa. Ja niinollen, samalla kun kivikunta täyttää omaa tehtävänsä luonnon taloudessa s.o. tarjoaa kiinteän perustuksen eli pohjan maiselle elämälle sekä rapautumisensa kautta ravintoa kasvikkunnalle, ja välillisesti, kasvikkunnan kautta, eläinkunnalle ja ihmiskunnalle, elähyttää kivikunnan tajuntaa se suurempi vapaus mikä jo on toteutuneena sen edellä olevassa kasvikkunnassa.

14. *Kys.* Mikä sisäinen perintö on meillä ihmisillä siitä luomiskaudesta, jonka me elimme kivikuntana?

Vast. Me näemme kivikkunnassa, johon maa eli savikin kuuluu, totuuden eli korkeamman järjen vertauskuvan. Sen oma luonto vaatii, että sen täytyy elää omastaan; se ei voi sekaantua toisten asioihin muuten, kuin olemalla perustuksena tai taakkana, tai sitten: luovuttamalla itsensä rapautumisen kautta toisten ravinnoksi. — Tästäkin jo ymmärrämme, että meissä ihmisissä mahdollisuutena oleva ylempi järki, jota myöskin sanotaan yleemmäksi Minäksi, on perintöä siltä luomiskaudelta jonka me vietimme kivikkunnassa. Mikäli me ylöspäisellä tiellämme elävöidymme korkeammassa järjessämme, sikäli totuus tulee meidän elämämme perusteeksi, ja mekään emme silloin voi sekaantua toisten asioihin muuten, kuin rakkaudessa uhrautu-

malla niiden hyväksi. Ellemme sitä osaa tehdä, silloin mekin kivetyimme, ja jäämme taakkana elämän kannettavaksi.

5. Kasvikunta.

15. *Kys.* Mitä on viides sareke?

Vast. Kasvikunta. Kun kivikunta rapautumisensa kautta tuli kosketukseen ja heräsi unelmoimaan siitä suuremmasta vapaudesta mikä oli sen edessä olevalla kasvikunnalla, ei se tätä vapautta sittenkään saavuttanut pelkällä sisätajuntaisella rapautumisella, vaan siihen tarvittiin rohkeata uskallusta ja uhrautumista itse joukkosielun päivätajunnassa, joka eli ylemmällä älytasolla. Kivikuntatajunnan täytyi uskaltaa luopua välittömän totuuden ja korkeamman järjen suojeluksesta, ja laskeutua alemmalle älytasolle, jossa kasvikunnan joukkosielu elää, ja jossa totuus on verhottu hyötyperäiseen älyyn.

16. *Kys.* Mikä perintö meillä ihmisillä on siltä luomiskaudelta, jonka me elimme kasvikuntana?

Vast. Kun kasvikunnan joukkosielun päivätajuinen hallinto on alemmalla älytasolla, jossa asioita katsellaan hyötyperäisyyden valossa, sentähden ei kasvissa tajunta enää ole sidottu niin ankaraan omillaanelämiseen; se päinvastoin saattaa ulotuttaa juurensa ja lehtensä vieraalle alueelle, etsiäkseen etuisuutta, hyötyä, ravintoa. — Tämän uskalletun vapautensa saa kasvikunta kyllä maksaa sillä, että se itse on aina vaarassa tulla järjettömästi tuhotuksi.

Tästäkin jo ymmärrämme, että meillä ihmisillä on kasvikuntakauden perintönä alempi älymme, jolla me osaamme pitää puoliamme, osaamme ajatella itsellemme hyötyä ja etua. Se perintö ei ole meissä vain mahdollisuutena, vaan on jo herätettynä ja käytännössä harjoitettavana. Ja sehän se oikeastaan leimaa meidät ajattelijoiksi, ihmiksi.

6. Eläinkunta.

17. *Kys.* Mitä on kuudes sareke?

Vast. Eläinkunta. Se elämän etsimisen tarve ja ne kokemukset joihin kasvikunta joutuu maisella tasolla, herättävät sen alemmalla älytasolla olevassa päivätajunnassa ihanteellisen vapautumisen kaipuun. Se vapaus on jo olemassa, se elää toteutuneena edelläolevassa eläinkunnassa. Eläinkunnassa on kasvikunnan vapautumisen toivo, sen tuonpuoleisuuden maailma. Siinä unelmiensa ja tuonpuoleisuuden maailmassa kasvikunnan tajunta jo aavistaa olevan pahoja ja hyviä enkeleitä. Pahoina enkeleinä esiintyvät kasvikunnan tajunnalle kaikki ne eläimet ja ihmiset, jotka ilkeämielisesti, julmasti ja armottomasti kasvikuntaa repivät ja raastavat, kun taas hyvinä enkeleinä esiintyvät kaikki ne eläimet ja ihmiset, jotka kohtuudella, varovaisuudella ja myötätunnolla kasvikuntaa kohtelevat, sen kehitystä ja jalostumista suojaavat ja auttavat. Sentähden saattaa jo kasvikunnankin vapautumisen toivoa elähyttää kaksi erilaista vaikutinta, 1:si ihastus, kiitollisuus ja palvomisen tarve, jonka siinä herättää eläinten ja ihmisten, eli, kasvikunnan oman tajunnan kannalta katsoen, enkeleitten ja ylienkeleitten, lempeä ja hyväntahtoinen toiminta; 2:si vastustamisen ja puolustamisen halu sitä vääryyttä ja julmuutta vastaan, minkä sille tuottavat pahat ja väkivaltaiset eläimet ja ihmiset.

Mutta ennenkuin kasvikunnan joukkosielu tämän unelmiensa vapauden saavuttaa, täytyy senkin taas osata tehdä suuri uhri. Ei riitä se, että kasvikunta vain unelmiensa „sisätajunnassa“ luovuttaa itseään eläinkunnalle ruuaksi; sen täytyy myöskin „päivätajunnassaan“ luopua älytason eduista ja laskeutua astraalitason huntuuun. Tähän uhuriin sisältyy kyllä käytännöllinen välttämättömyys. Sillä jos eläinkunta olisi välittömästi älyllinen, tulisi se tuhoksi sekä itselleen, että kaikille muille sen läheisyydessä.

Kun eläinkunnan hallitseva päivätajunta näin on luopunut edustaan, välittömästi älyn läsnäolosta — joka olisi

saattanut muuttua sille turmiolliseksi aseeksi — ei se enää tarvitse olla juurillaan maahan sidottu; se on uskalletulla uhrautumisellaan saavuttanut oikeuden liikkua vapaana maisella tasolla. Ja samassa määrässä kuin sen „ego“, minätajunta, on tullut astraalisesti hunnutetuksi, on se myöskin menettänyt tietoisien vastuunalaisuutensa; se suhtautuu ympäristöönsä vain eläimellisen himon kannustamana ja aistien opastamana.

Vähitellen eläimen joukkosielun päivätajuntaan astraalitasolla painuu vaistomainen tietoisuus siitä ahtaudesta ja pimeydestä missä se elää maisella tasolla. Tämä yhdessä sen kosketuksen kanssa mihin eläinsielu joutuu ihmisen kanssa, synnyttää eläimessäkin unelman eli ihanteen, joka tähtää tuonpuoleisuuden maailmaan: ihmiskuntaan. Sekin unelma saattaa kasvaa kahdenlaisesta vaikutteesta, 1:si ihailun ja palvomisen tarpeesta, jonka siinä herättää hyväntahtoisten ihmisten rakkaus, suojeleva ja suojeleva kohtelu; 2:si puolustautumisen halusta sitä hävitystä ja väkivaltaa vastaan, mikä eläinkuntaa kohtaa ihmiskunnan itsekkyyden ja raakuuden tähden. Ja niin on eläimenkin unelmien ja tuonpuoleisuuden maailmassa kahdenlaiset enkelit. Ne molemmat ovat meissä ihmisissä. Raaka ja väkivaltainen ihminen, joka vielä turhamaisuudessaan urheilee ja leikkii eläinseelujen verellä, herättää eläinkunnan joukkosielussa tunnon peljättävästä ja kammottavasta paholaisesta. Samoin henkisesti sivistyneet ihmiset herättävät sekä keskinäisellä että eläimeen kohdistuneella rakkaudellaan eläinkunnan joukkosielussa tunnon hyvästä ja suojelevasta enkelistä.

18. *Kys.* Mikä perintö meillä ihmisillä on eläinkuntakaudeltamme?

Vast. On helppo ymmärtää, että eläinkunta-aikaisena perintönä on meillä ihmisillä astraalis-eläimellinen himo-elämä. Niinkuin kasvikunta-perintömme, alempi äly, samoin myöskin eläinkunta-perintömme, alempi tunne, ei ole meissä enää vain mahdollisuutena, vaan pitkälle inhimillistyneenä todellisuutena. Ja me ymmärrämme, että niinkuin meidän on inhimillisessä eli alemmassa älyssämme sulauduttava

jumalalliseen järkeen, samoin meidän on sulauduttava eläimellisestä himostamme inhimilliseen tunteeseen, ja inhimillisestä tunteestamme jumalalliseen rakkauteen.

7. Ihmiskunta.

19. *Kys.* Ja seitsemäs sareke?

Vast. Ihmiskunta inhimillisessä alkutilassaan. Eläimen joukkosielussa herää älylliseen yksilöitymiseen sisältävä vapautumisen kaipuu. Mutta sekin on taas saavutettava uskalletun luopumisen ja uhrautumisen kautta. Sillä kun eläinsielu älyllisen yksilöitymisensä kautta saavuttaa suuremman vapauden ja itsenäisyyden, panee se samalla koko persoonallisen olemassaolonsa alttiiksi sille vaaralle, mikä sitä sittemmin saattaa ihmisenä kohdata, kun sillä ei enää ole eläinkunnan joukkosielua takanaan. Mutta tämäkin vaara ilmenee vain rinnan ihmisen kehittyvien kykyjen kanssa. Alkuihminen vain iloitsee älyllisessä vapauudessaan. Se on, jos katsomme asiaa siveelliseltä kannalta, alkuperäinen paratiisi (suomeksi: „Ilotarha“) Eedenissä („Hekuma“). Ihmistä viehättää ja kannustaa aistillisen elämän nautinnonilo, jossa hän vähitellen saavuttaa älyllisen eroittamiskyvyn, jolla hän asteettaisesti oppii erittelemään asioita niiden eläimellisen, inhimillisen ja jumalallisen arvon mukaan.

Jatkuva inhimillinen kehitys.

20. *Kys.* Ja mitä on sareke I?

Vast. Eevan luominen. Näillä luomiskertomuksen esityksillä on monta avainta, ja niistä me käytämme nyt vain siveellishenkistä. Ja silloin me ymmärrämme, että oppiakseen vaadittavan eroittamiskyvyn, täytyy ihmisen saavuttaa väläys jostakin itseään ja silloista tajuntatilaansa korkeammasta, sisäisemmästä ja kauniimmasta. Vasta tuol-

laisen väläyksen saatuaan hän voi inhimillisessä arvossaan ja ajattelevana järkiolentona itsensä jollekin sisemmälle luovuttaa. Tällaisessa jatkuvassa sisemmän elämän väläyksessä tulee Jumala ihmiselle avuksi, herättäen hänessä korkeamman kaipuun eli ihanteen. Silloin esiintyvät varsinaiset sisäiset ristiriidat, joita kuviossa edustavat kaksi kolmiota, aineen kolmio kärki alaspäin, hengen kolmio kärki ylöspäin. Ellei sisäinen ihanne herättäisi ihmisessä sisäistä kaksinaistumista, ristiriitaa, joka, sisäisten ristiriitojenkin vallitessa, kannustaisi häntä ihmistymisensä ja jumalaistumisensa tiellä, olisi hän aivan kuin tuomittu jäämään pelkäksi maiseksi olennoiksi. Siksi pä juuri, katsoessamme asiaa siveellishenkiseltä näkökannalta, tämä ihmistymiseen ja jumalaistumiseen kannustava I h a n n e on se v a i m o, jota ilman ihmisen ei ollut „hyvä olla“.

21. *Kys.* Mutta onhan sukupuoli lempikin käytännöllinen tosiasia?

Vast. On kyllä. Sukupuolinen lempi on ollut, ja on edelleenkin, ulkoisempi ja alkeellisesti käytännöllinen ilmaus siitä jumalallisemmasta elämästä, jolle ihminen ihmisenä uhrautuu. Se ilmeni sukupuolten välillä naisen viehättävänä suloutena ja miehen käytännöllisenä jaloutena ja voimana, sittemmin äidin ja isän rakkautena, joka kaikki sai ihmisen ajattelijana luopumaan pelkistä älyllisistä laskelmistaan, ja uhrautumaan sellaisenaan toisen olennon hyväksi.

Mutta kuitenkin tähän sukupuolisuudenkin aiheuttamaan liittoon ja velvoituksiin sisältyy aina se sisäinen kaipuu ja henkisesti elähyttävä Ihanne, jonka tähden hänen on „luopuminen isästään ja äidistään“. Ihminen ei voisi maisesta tilastaan pelastua, muuttua eli jumalaistua, ellei hän aina, vähitellen ja jatkuvasti, luopuisi kaikesta siitä, mikä on vieraista hänen sisäisimmälle ja jumalallisimmalle ihanteelleen. Niinkuin inhimillinen siveyskäsite sanoo: Ole uskollinen vaimollesi, miehellesi, sukupuoliselle lemmellesi, niin kaikuu sen rinnalla ja pohjalla jokaiselle henkisesti luodulle: Ole uskollinen Jumalallesi, sisäisimmälle ihanteellesi. Se periaate vie sisäiseen liittoon ihmisen alemman ja ylem-

män minän välillä, opetuslapsen ja Mestarin välillä. Tästä syvimmästä ja henkisimmästä liitosta tulee vähitellen se liitto, jonka tähden ihmisen on opetuslapsena luovuttava kaikesta muusta, niinpä juuri isästään ja äidistäänkin. Se näkökanta esiintyy Uudessatestamentissakin Jeesuksen puheissa opetuslapsilleen. Opetuslapsen täytyy oppia käynnössä seuraamaan Mestariaan, ihannettaan — ujostelematta ja alastomuuttaan häpeämättä; niinkuin paratiisikertomuksen ihmisestä kerrotaan. Hänen ihastuksensa Mestariin ja henkiseen ihanteeseen tulee niin suureksi ja selväksi, että ihminen vapaasta tahdostaan päättää sitä seurata. Vapaa henkinen tahto tulee luovaksi voimaksi.

22. *Kys* Ja sareke II?

Vast. Viettelevä käärme. Kun ihminen on saanut, ja yhä jatkuvasti saa, sisäisen, ihanteellisen näkemyksensä, ja on sen valossa oppinut, ja yhä jatkuvasti oppii, eroittamaan kaikissa asioissa ja vastaantulevissa tehtävissä ja elämässä yleensä niiden muodollisen eli katoovaisen ja niiden henkisen eli ikuisen puolen, silloin jakautumisen ja uudelleenjärjestäytymisen vaikeudet esiintyvät astraalitasolla, ihmisen himo- eli tunneruumiissa. Ihmisen elämä tulee eloisammaksi ja toiminta vilkkaammaksi senkautta, että voimaa valuu sisästäpäin tunnetasolta, jota sinne avautuvat, kolmion yläpuolella olevat viivat osoittavat.

Tämä tunnetason voima ja viehätyks houkuttelee ihmistä etsimään ja jäämään tunnetason nautintoihin. Juuri siinä se on viettelevä käärme, joka samalla kyllä on viisauden vertauskuva. Sillä se vie ihmistä kokemuksiin, joista hän saa viisautta, runollisuutta, lentoa ja syvyyttä.

Juuri tässä astraalitason ja himoelämän voimassa ihminen saa vastaansa entiset eläinkuntakautensa saavutukset. Hänen on nyt opittava muuttamaan entiset eläimelliset saavutuksensa, himovoimansa, inhimilliseksi tunne-elämäksi ja jumalalliseksi rakkaudeksi. Sentähden viisaat ovatkin aina eroittamiskyvyn saavuttaneelle ihmiselle sanoneet: Älä himoitse; oppikaa himottomuutta! Eläimelle kuuluu elää himoissaan, mutta ihmiselle kuuluu niiden muuttaminen

ihmillisen tunne-elämän ja taiteellisen kauneuspyrkimisen avulla jumalalliseksi rakkaudeksi.

23. *Kys.* Entä sareke III?

Vast. Aadamın, miehen eli älyllisyyden lankeemus. Toiminta käy vilkkaammaksi senkautta, että elämä avautuu sisästäpäin alemmalle älytasolle; jota sinne avautuvat viivat eli „lotuskukka“ osoittaa. Ihmisen elämä saa, joko alkeellisemmässä tai ihanteellisemmässä kierroksessaan, älyperäisemmän leiman: kekseliäämmän, sivistyksellisesti monipuolisemman. Siinä kohtaavat ihmistä älylliset vaikeudet, missä kierroksessa ja kehitysportaassa ne sitten häntä kohtaavatkin. Samalla tapahtuu ihmisessä olevan miehen eli älyllisyyden lankeemus siinä, että sekä astraali-että älytason viehättykset kiehtovat ihmistä, ja hän joutuu älyolentona tuon viehättyksen palvelukseen. Samalla se kyllä kiihoittaa häntä älyolentona älylliseen työhön ja toimintaan, ja siten herkistää ja kasvattaa kaikkia hänen voimiaan, missä asteessa ja henkisen kehityksensä portaassa hän muuten lieneekin. Mutta alemman älyllisyyden oman luonteen mukaan se houkuttelee ihmistä katsomaan asioita etuisuuden kannalta, siten juurruttaen hänet astraali-elämän kautta maahan, jossa hän kasvaisi älyllisessä suuruudessaan.

Tämä on ihmisen sisäinen perintö ja taipumus kasvikuntakaudelta. Kasville kuuluu kiintyä juurillaan maahan ja etsiä sieltä tukea ja ravintoa. Samalla kasvi, puu, kilpailee oksillaan ja latvallaan, päästäkseen korkeammalle valoon, vaikkapa jättääkseen toverinsa voitettuna varjoon.

Sellainen kuuluu ja sopii kasvikunnalle, mutta ei lopuksiakaan riitä ihmiskunnalle. Ihmisen on tässäkin vähitellen opittava kääntämään virta toisinpäin. Hän ei saa kiintyä älyllään maahan, maisiin arvoihin ja menettelytapoihin, eikä hänen suuruutensa ja älykkäisyytensä saa luoda varjoja muille, estäen heidän kasvuaan ja onneaan. Sentähden ihmisen älypuu on aikanaan kaadettava nurin. Sellaisestahan kyllä puhutaankin pyhien kirjojen vertauskuvallisissa esityksissä, esim. Kalevalassa ja profeetta Danielissa, kunin-gas Nebukadnesarin näyssä.

Tämä suuren tammen kaataminen — joka on välttämätön siksi, että se „päivän peitti paistamasta, kuuhen kumottamasta“ — merkitsee siis sitä, että ihmisen on opittava kääntämään älynsä ja neronsa ylösalaisin, niin että sen elämänjuuret kohoutuvat ylös taivaalle, etsiäkseen sieltä ravintoa, lämpöä, valoa ja elämää, ja sen latva ja oksat kääntyvät alaspäin, säteilläkseen sisäisen elämän ravintoa, lämpöä ja valoa, alas pimeään maailmaan. Sentähden kolmas viisaiden anfama neuvo ja läksy on aina kuulunut: *O p p i k a a h y v ä ä k ä y t ö s t ä*; älkää sekaantuko toisten asioihin, älkää pyrkikö toisianne hallitsemaan, kilpailen voittamaan ja kukistamaan, tai väkivaltaisesti muuttamaan ja parantamaan. Sillä laki sanoo: „Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu“ Gal. 3: 13, 5 Moos. 21: 23. Ihminen jää tavallaan lain kiroukseen, kytkeytyy synn- ja seurauksen lakiin, käyttäessään älykkäisyyttään itsekkäästi, vain omaksi edukseen. Sentähden ihmisen on opittava luopumaan älykkäisyytensä ja oman etevämmyytensä tuottamista eduista, ja käännyttävä etsimään sisäistä elämää muotojen takaa, jotta hän siten voisi tulla henkisessä nöyryydessään ja joustavuudessaan maailmalle henkiseksi avuksi.

24. *Kys.* Ja sareke IV, mitä se on?

Vast. Jumala nuhtelee ihmistä synnin tähden. Alkeellisempi tai ihanteellisempi tajunta on jo avautunut ylemmälle älytasolle, jossa se vihdoin kohtaa jälleensyntymissä kasvavan ylemmän minän, jota kuviossa pieni ympyrä edustaa. Edellisissä se oli vain umpinainen piste, joka merkitsi sitä, ettei ylempi järki, totuuden näkemys, vielä ollut silloisen ihanteen käytännöllisyydelle avautunut ja siihen yhtynyt. Mutta nyt se voi avautuneella totuuden näkemyksellään johtaa ja valaista ihmisen tajuntaa sisästäpäin. Siinä ilmenee ihmisen sisäinen omantunnon Jumala, joka paratiisikertomuksessa nuhtelee ihmistä synnin tähden.

Samalla tässä ilmenee heränneenä se kyky, joka ihmiseen sisäisesti sisältyy muinaisen kivikunta-luomiskauden.

kypsyneenä siemenenä. Omilleen vetäytyminen ja jähmettyminen kuuluu ja sopii kivikunnalle, mutta ei sellaisenaan riitä ihmiskunnalle. Totuuden ihanteellinen etsiskely ei saa viedä ihmistä erakoksi, joka jähmettyneenä vetäytyisi paikalleen. Niinkuin kivikunta voi rapautumisensa kautta luovuttaa itsensä kasvikunnan ravinnoksi, samoin on totuudenetsinnän tehtävänä vapauttaa ihminen valheesta ja itsekkäisyydestä, jotta hän voisi rakkaudessaan uhrautua elämälle. Sentähden neljäs viisaiden oppilailleen antama läksy on aina kuulunut: *O p p i k a a r a k a s t a m a a n!* Älkää kivettykö omaan pyhyteenne, älkääkää olko toistenne jyliseviä tuomareita, tai väkivaltaisia auttajia ja parantajia, vaan uhrautukaa rakkaudessa toistenne hyväksi. Rakkaus sulattaa ja muuttaa jähmettyneen kiveytyneisyyden, joka palauttaa ihmisen elämään ja tekee hänet käyttökelpoiseksi uudella tavalla. Sillä kun ihmiset oppivat toisiaan rakastamaan, yhdessä kuormiaan kantamaan, silloin heidän elämänsä muuttuu sulatusuuniksi, jossa elementit kuumuudessa sulatetaan, jossa alemmat voimat muuttuvat ylemmiksi, tummat kivet kristallisoitumiksi, läpikuultaviksi jalokiviksi.

25. *Kys.* Mitä on sareke V?

Vast. Lupauksen tie. Sisäinen ihanne eli „lotuskukka“ ihmisen tajunnassa on jo avautunut ylemmän älytason sisällä jumalallisen rakkauden tasolle. Jumaläiti on ilmennyt ihmisessä. Ja mikäli jumalallinen äitiys, joka ilmenee ihmisen sydämissä, läpäisee myöskin ihmisen järjen, sikäli ihminen tulee raskaaksi totuuden Pyhästä Hengestä, ja ihmissielussa syntyy taivaallisen Isän poika, Kristus. Silloin ihminen hengessään lupautuu Isälle, hyvälle tahdolle, totuudelle ja rakkaudelle.

26. *Kys.* Voisimmeko jotenkin kuvailla taivaalliselle Isälleen lupautuneen mielen- ja sieluntilaa?

Vast. Rakkaus antaa hänelle vähitellen sellaisen voiman ja sellaiset siivet, että hän, taivaallisen Isänsä tahtoa täyttäessään, vähitellen unohtaa itsensä, omat pyyteensä ja etunsa, ja työskentelee vain taivaallisen Isänsä tahdon täyttäjänä. Sentähden hänestä voidaan sanoa: Hän kasvaa

kuin kukka, tietämättä kasvamisestaan. Tai myös: Hän kasvaa Kristuksen varren mitan mukaan.

27. *Kys.* Mutta mistä hän tietää, onko se taivaallinen Isä jonka ääntä ja tahtoa hän seuraa? Puhutaanhan myöskin valheen isästä?

Vast. Hän tietää sen siitä, että taivaallisen Isän ääni ja tahto on aina totuuden ja rakkauden läpäisemä. Totuuden ja rakkauden seuraamisella hän löysi taivaallisen Isänsä, ja palvellessaan nyt poikana Isänsä tahtoa, ovat hänellä silloinkin totuus ja rakkaus oppinaan. Ellei hän aina ehdottomasti kuuntele ja etsi totuutta ja rakkautta, joutuu hän pian valheen ja väkivallan palvelukseen. Sentähden hän luottaa ja turvaa Isään, kaiken luojaan, ja tahtoo olla pojan tavalla mukana Isän luomistyössä; hän luottaa ja turvaa Poikaan joka rakastaa veljiään, uhrautuu heikompiensa puolesta, eikä sentähden missään tarkoituksessa, ei hyvässä eikä pahassa tarkoituksessa, kohtelee väkivaltaisesti ketään olentoa; hän luottaa ja turvaa totuuden Pyhään Henkeen, joka totuuden valolla valaisee ihmisen ymmärryksen, ja sentähden hänkään ei käytä valheellisia ja kaksimielisiä keinoja, ei hyvässä eikä pahassa tarkoituksessa, eikä myöskään koeta paljastaa heissä pahaa, ei tuomita heitä, vaan hän koettaa paljastaa hyvää, pyhää, s. o. hän koettaa paljastaa Jumalan pyhiä lakeja, jotta hän itse ja kaikki muut niitä ymmärtäisivät, ja juuri siten ymmärryksessään valistuisivat.

Se on hänen, lupauksentekijän, usko Isään, Poikaan ja Pyhään Henkeen.

Ja se olkoon meidän jokaisen uskomme. Me alamme Jerusalemissa, siitä mikä on meitä lähinnä. Joku olento on meitä lähinnä, josta me kaikkein eniten pidämme, jota me eniten rakastamme. Hänelle me emme ainakaan tahtoisi mitään pahaa. Hyvä; opetelkaamme olemaan tekemättä kenellekään sitä pahaa, jota emme hänellekään tahtoisi

tehdä. Ja niinkuin teemme ja ajattelemme kaikkea hyvää sille, joka on meitä lähinnä, niin oppikaamme tekemään ja ajattelemaan samoin vain hyvää kaikille olennoille. Se on alkuna ja loppuna lupauksen tiellä.

28. *Kys.* Onko tämä kaikki mahdollista ihmiselle?

Vast. Tähän kaikkeen on ihmisessä uinuvina mahdollisuuksina ne siemenet, jotka meissä kypsyivät ensimmäisessä, toisessa ja kolmannessa elementtaali-kunnassa, ja jotka jäivät meissä haudatuiksi, kunnes ne meissä herätetään uudelleen sillä tiellä jota me palaamme kaukaiselta aineellisuuden matkaltamme kohti Isämme kotia henkemme taivaassa.

J.R. Hannula Luominen 2p.1923
Kopio 25.5.2015 Turku Jarmo Niemi

KIRJALLISUUTTA:

RUUSU-RISTI.

Okkultinen aikakauskirja. Toimittaja: *Pekka Ervast*.
Hinta vuosikerta 50: —. Tilataan postin kautta, asia-
miehiltä tai suoraan toimitukselta, osoite: *Äggelby*.

RUUSU-RISTI-KIRJASTO:

N:o 1 **Seikkailu Rosenkreuziläisten luona.** Kirj. toht.
Franz Hartman. Suomensi Kyllikki Ignatius. Hinta
nid. 15: —, sid. 20: —.

N:o 2 **Luominen.** Kirj. *J. R. Hannula*. Hinta 3: —.

N:o 3 **Rosenkreuziläinen maailmankatsomus.** Kirj.
Max Heindel. Suom. Kyllikki Ignatius. Hinta nid.
75: —, sid. 100: —.

N:o 4 **Vaeltajana korvessa.** Kirj. *J. R. Hannula*.
Hinta 9: —.

N:o 5 **Tubal-Kain.** Kirj. *J. R. Hannula*. Hinta nid.
10: —, sid. 18: —.

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TIETÄJÄ, VIIPURI.

Hinta 3 mk.